

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 115/2014
06.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Д.Ф., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. М.В., поднетом против правноснажне пресуде Основног суда у Лозници К 861/11 од 02.07.2013. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 5526/13 од 22.10.2013. године, у седници већа одржаној 06.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.Ф., поднет против правноснажне пресуде Основног суда у Лозници К 861/11 од 02.07.2013. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 5526/13 од 22.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К 861/11 од 02.07.2013. године окр. Д.Ф. оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико новчану казну не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Истом пресудом окр. Д.Ф. ослобођен је од оптужбе за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

Одлучујући о жалбама окр. Д.Ф., његовог браниоца и пуномоћника оштећеног као тужиоца, Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 5526/13 од 22.10.2013. године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Бранилац окр. Д.Ф. поднео је Врховном касационом суду захтев за заштиту законитости против првонаснажне пресуде Основног суда у Лозници К 861/11 од 02.07.2013. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 5526/13 од 22.10.2013. године, због повреде закона из члана 485.

став 1. тачка 1. ЗКП, у вези члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП и члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену пресуду у осуђујућем делу, као и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је првостепеном пресудом прекорачена оптужба и тиме учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, јер је окривљеном приватном тужбом стављено на терет да је приватног тужиоца увредио речима: „...“, док је првостепени суд изменио чињенични опис и окривљеног огласио кривим због његових наводно изговорених речи: „...“. Према наводима захтева, речи које је окривљени изговорио приватном тужиоцу нису имале за циљ омаловажавање приватног тужиоца, већ су изговорене у циљу одбране и то и после увредљивог обраћања приватног тужиоца окривљеном, па имајући у виду ограничење из става 4. члана 170. КЗ, окривљени, чак и да је извршио кривично дело за које је оглашен кривим за исто није могао бити кажњен, чиме је уједно учињена и повреда одредбе члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП, јер дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, а у погледу тог дела примењен је закон који се не може применити.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је испитао сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао:

Неосновано се захтевом за заштиту законитости указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП и повреду одредбе члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП односно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. и члана 369. тачка 1. и 2. ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/03 и „Службени гласник РС“ број 58/04...76/10) (у даљем тексту: раније важећег ЗКП).

По оцени Врховног касационог суда, првостепени суд је изреку пресуде минимално изменио у односу на чињенични опис из приватне тужбе и чињенично стање уподобио са чињеницама утврђеним током поступка. Незнатним изменама чињеничног описа, који при томе, садржи сва битна обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, првостепени суд није прекорачио оптужбу, па су неосновани наводи захтева о учињеној битној

повреди одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. раније важећег ЗКП, а с тим у вези не стоје ни наводи захтева о повреди закона из члана 369. тачка 1. и 2. раније важећег ЗКП.

Осим тога, наведене повреде истицане су и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.Ф. оценио неоснованим и на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**